

נולד ב - 1.1.1944

נפטר ב- 30.7.2014

בן לאסתר ואיז'ק פרנס

אח לישראל ונעמי פרנס

כתב אחיו ישראל:
ליואב

הלילה, בחצות וחצי, נדם ליבך לאחר חמישה ימים בהם עשה צוות היחידה לטיפול נמרץ נשימתי בבית החולים "העמק" כל מאמץ כדי להוציא אותך מהמצב הקשה מאוד אליו נקלעת בפתאומיות לפני כשבוע. כנראה שגם הרופאים הטובים ביותר עומדים לעיתים חסרי אונים אל מול הלא נודע. לא מזמן חגגת את יום ההולדת 70 והיית בתקופה טובה. נפתחת יותר לאנשים, דיברת והוצאת לפועל את התכונות הטובות שבך, ובראשן הזיכרון הטוב, וכושר הניתוח וההבנה של מה שקורה מסביבך, הנתמך בסקרנות טבעית לדעת ולהבין.

ואז כאשר דברים החלו לזוז בכיוון טוב יותר, שברת את הכתף, ושוב היית צריך להתמודד עם קושי גדול בכתובה וכאבים עזים שהגבילו את התנועה שלך. יואב - אני חושב שהתקופות הטובות שלך היו בצעירותך ובעשור האחרון לחייך. בין לבין היו תקופות קשות יותר שבהן היית בעיקר מכונס עם עצמך. היית עקשן ודבקת בדרך שלך, שגרמה לקושי גדול להגיע אליך. גם אני לא הצלחתי ליצור איתך את הקשר הנכון. הייתי עסוק בהקמת משפחה, בעבודה אינטנסיבית, ונוצר בינינו ריחוק, שהפשיר רק בשנים האחרונות, כשעברת לבית הסייעודי והתחלת להיפתח לאחרים. אני חושב שידעת להעריך את עבודת הקודש של כל

העובדות והעובדים בבית הסיעודי, שתמיד רצו בטובתך, ותמיד נתנו מעצמם כדי שלך יהיה טוב יותר. לא דיברת הרבה על כך, אך עצם השתתפותך בחוגים ובחיי החברה בבית, הראו שגם אתה התרככת והתחלת ליהנות, במיוחד כמובן כשהיה מדובר בפתרון תשבצים ושאלות טריוויה, שבהן תמיד הצטיינת. חבל שלא יכולת ליהנות עוד קצת מכל הטוב שכל הסובבים אותך בבית הסיעודי ניסו והצליחו לתת לך. יואב - מסכת חיים מורכבת ולא קלה מסתיימת היום. הגעת בשנים האחרונות למקום ראוי ובו חברים שנתנו מעצמם כדי שלך יהיה טוב יותר. אני וכל משפחתי, וכמובן גם נעמי, מאוד מעריכים ומוקירים את מה שנעשה ואפשר לך לסיים חיים מורכבים וכלל לא קלים, בצורה מכובדת וראויה. יהיה זכרך ברוך! ישראל

כתבה רינה גוטמן:

יואב היקר ביום שני לא חשבת בטוב, חשבנו שמדובר בוירוס ושבעוד יום-יומיים תחזור אלינו... מותר בא לנו בהפתעה, אף אחד לא הכין אותנו. היית פרח שנקטף בשיא פריחתו. כשהכרתי אותך היית כניצן סגור בתוך החדר שלך, ואיתקה הייתה מכינה לך אוכל, שנשלח אליך במנשקות... עם רדת החשיכה היית יוצא בשקט אל חדרם של ההורים ושם אכלת והתקלחת.

כשההורים הזדקנו, אבא איז'ק שאל אותי בדאגה: מה יהיה? לאן תלך ומה תעשה? ובאמת לאחר מותם החל להתבשל תהליך של אין ברירה ואתה התחלת להיפתח לאט לאט, ולבסוף הגעת לבית המוגן. התקדמת, פרכת, עלית לאכול את הארוחות עם החברים בבית, השתתפת בפעילויות התעסוקה השונות, ולקחת בהן חלק משמעותי ומרכזי. בערבים יצאת להליכות סביב הקיבוץ ואני הייתי מקבלת עדכונים חמים מהשטח... שירים ומוסיקה היו חלק ניכר מחייך. קמת כל בוקר עם שיר והלכת לישון עם שיר חדש מתנגן. אין שיר שלא שרת ואת מילותיו לא ידעת, בכל קשת הסגנונות והצבעים.

פתרת תשבצים לתפארת ולא פעם אמרתי לך שהיית יכול למלא את הספרייה בספרים כפרס. בכל בוקר יצאת לאסוף את העיתונים וסידרת אותם. אהבת לקרוא את מדור הספורט ולחלוק את הניצחונות וההפסדים עם חבריך לשולחן. דאגת לשנות את התאריך בבית ולעדכן את המזל בכל חודש... בזכותך לא פתחתי יומן.

יואב חבר ורע, בקיא בכל הסדרים, מי מפעיל את הדיירים, מי חלה ומי לא בא. פרכת, אפילו לאחר שנפלת ושברת את הכתף. אף שיכולת לחזור לדירונית שלך, בחרת להישאר בבית הסיעודי ולהיות במרכז העניינים. בלילות היית יושב איתנו, המטפלות, מקשקש, אוכל דבר-מה מתוק, ומעדכן אותנו בכל הנעשה בקיבוץ. אהבנו לראות שהקשר בינך ובין אחיך הולך ומתהדק. בערבים נפגשת עם נעמי, החלפתם עיתונים ויצאתם לבלות במסעדות עם ישראל. יואב, בחרת באמצע החיים לחיות מחדש וליהנות מכל רגע. אתה סמל של תקווה בעינינו, תחסר לנו מאוד.

תהי מנוחתך עדן.

ממני רינה גוטמן וצוות "רב-גיל"

כתבה נעמי

יואב יקר בתקופה האחרונה היה לנו קשר מיוחד. הייתי מביאה לך תשבצים והיית פותר אותם עד הסוף, היית גאון עם זיכרון פנומנאלי, היית מאוד פעיל בפעילויות של הבית הסיעודי. התעניינת בשלומי. מה עשיתי באותו יום, הרגשתי קטנה על ידך.

היה לך עולם ומלואו משלך - היית קורא עיתונים וספרים, ולרגע לא היה לך משעמם. העולם החומרי לא

עניין אותך בכלל, הסתפקת במיטה שלך, ובעט. הידע והזיכרון לא נפגעו כלל. בתוכניות הטלוויזיה והידע הכללי, ידעת הכול. ידעת כל שיר – מי כתב, מי הלחין ומי שר. בזמן האחרון, עם שָׂרָי, היית מאוד פעיל והיה לך מעניין בבית הסיעודי. יחד עם זאת, היית מאוד רגיש לזולת. רצית לדעת כל מה שקורה בקיבוץ. התעניינת בחברים וידעת את כל ההיסטוריה של הקיבוץ. את כל זה אנצור בזיכרוני, כאח מיוחד ונדיר מאוד.

נעמי

כתבה רחל פאר:

יואב, בנם של אסתר ואיז'ק פרנס, אח בכור לישראל ונעמי, נולד בבית-אלפא ב-1944. הכרתי אותו רק בכיתה ו', כאשר הצטרפתי לקבוצת "לפיד". היה תלמיד טוב, פעיל בקבוצה. תמיד ידענו שהוא ילד אחר, אך לא ידענו מה הבעיה שלו. לא טיפלו בבעיותיו כמו שצריך. הלך איתנו כל השנים במוסד החינוכי, שותף לפעילויות חברה, ספורט ותנועה.

סיימנו את י"ב בפסח ועברנו לגור בקיבוץ, בצריפים שב"ער אמריקה", כך עד הגיוס. באותה עת התחלנו לראות התנהגויות שונות מצידו. דיברנו על כך בינינו, אבל לא ידענו מה ניתן לעשות ועם מי צריך לדבר על כך.

התגייסנו ביחד לצבא, יואב גויס מאוחר יותר והוצב בקמ"ג בדימונה. לא ידענו מה עשה שם, אף פעם לא דיבר על כך. הבעיות שלו החלו לאחר השחרור מהצבא. לא היה ליואב מקום עבודה קבוע ואני זוכרת אותו עוזר ליצחק יהלום, חצרן בתי הילדים, מביא מזון וכביסה לבתי הילדים.

ראינו אותו מסתגר בחדרו, כמעט ולא יוצא, רק בערב הלך אל דירת הוריו לאכול, וחזר. כל הניסיונות להוציאו כדי לטפל בו נכשלו, יואב לא הסכים שייכנסו אליו. נפגשתי איתו מדי פעם במרפאה, כאשר בא לקבל תרופות, החלפנו כמה מילים, הבנתי שאינו רוצה לדבר.

כאשר הגיע לבית חולים לאשפוז, החליטו מוסדות הבריאות לסגור את חדרו, וכאשר חזר, הוכנס לדירונית ליד הבית הסיעודי. בתחילה היה מכונס בתוך עצמו, לאט לאט החל להיפתח, בעיקר הודות לכך שהחל לאכול את ארוחותיו בבית. ישב ליד אנשים והתחיל לדבר איתם. בהמשך החל לטייל בקיבוץ ללא חשש, פגשתי אותו מדי פעם על המדרכות, תמיד התעניין מה שלומי, אבל לפתח שיחה לא רצה.

אהב מוזיקה ושירים, דיבר הרבה על ה"אירוסים", וזכרתי להזמין אותו להופעות שלנו בקיבוץ. התקופה בבית הסיעודי בשנים האחרונות הטיבה איתו. הוא נפתח יותר, השתתף בפעילויות, דיבר עם אנשים. התגלה כאיש חכם, בעל ידע רב וזיכרון מעולה. כאשר חזרתי מטיול ברוסיה, הוזמנתי לספר על כך בבית הסיעודי. יואב הקשיב, ידע המון פרטים, התמצא יותר ממני...

לפני מספר חודשים חגגנו לו 70. ערכו לו מסיבה בבית הסיעודי, עמי קמבר ואני באנו וסיפרנו על ילדותו ונעוריו. יואב היה מאושר מכך שבאנו ולא פסק להודות לנו. בשבוע האחרון, כאשר שמעתי שאושפז בבית חולים, החלטתי לבקר ביום ההתנדבות שלי. בעודי עושה דרכי אליו, קיבלתי טלפון מהבית על כך שנפטר בלילה. יהי זכרו ברוך.

רחלה פאר

כתבה שרי:

יואב יקר התאריך בלוח השנה בבית הסיעודי מראה 20.7, היום בו חלית. כל השבוע ייחלנו להחלמתך, אך לשווא. יותר לא תחליף את התאריך... שוב לא תפתור את החידות שהכנתי בעיקר בשבילך, וכל-כך אהבת, ולא נכעס עליך על כך שאתה פותר אותן מהר מדי.

הכיסא שלך נותר ריק – כל כך ריק. הלכת מאינו בטרם עת. בן 70, בשיא הפריחה. היה לך ידע עצום וזיכרון מופלא שלא נפגע עם הגיל. אהבת לפתור תשבצים וחידות ושמחת בהצלחות שלך. אהבת לעזור והתעניינת בשלומם של אחרים. לאחרונה הרגשתי שאתה הולך ונפתח ומוכן לקבל שינויים, להתנסות

במשחקים חדשים ואף לכתוב את החידות ולא רק לפותרן. אהבת שירים – תמיד הקדמת את שירתך לפני השיר המתנגן. היית מאוד דומיננטי בפעילות היומית שלנו. אתה כבר חסר לנו מאוד.